

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorvm Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. III. Quàm placeat sanctis Angelis officium adiuuandi moribundos, &
quàm è contrario dæmonibus displiceat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

CAPVT III.

*Quàm placeat sanctis Angelis officium
adiuandis moribundos, & quàm è
contrario demonibus displiceat.*

VERùm, vt nostri maiore cum diligentia
ac feruore in ministerium adiuuandi
moribundos incumbant, neu vllis laboribus
(quemadmodum ipse noster Pater desidera-
bat) fatigationibusve parcant, tantummodò
in medium hìc afferam vnum beati Philippi
Nerij fidelissimum testimonium; ex quo fa-
cile intelligi poterit, quàm idem officium
sanctis Angelis placeat: deinde quibusdam
aliis ex aduerso productis exemplis, perinde
licebit cognosci, quàm idem ministerium
demonibus displiceat atque inuisum sit. Igi-
tur Philippus Nerius Romæ cum extremo
certamini interesset Domini Virgilij Cre-
scentij Patritij Romani, & raræ pietatis viri,
qui pater fuit Cardinalis Crescentij, dixit
Sacerdoti cuidam è nostris, Claudio Vincen-
tio nomine, qui eidem quoque morienti
præstò erat: *Patres, bono animo ad illud san-
ctum charitatis erga moribundos officium at-
tendite: quoniam ego ad vestram consolatio-
nem vobis refero, vidisse me Angelos Domini
immit-*

immittentes verba in os vnius è vestris, dum
 alterius cuiuspiam morientis (apud quem &
 ego aderam) curâ susceptâ Deo animam com-
 mendaret. Quod testimonium vt à viro tam
 celebri & tam sancto, qualis fuit Philippus
 Neri, profectum, magno cunctis fidelibus,
 & speciatim nostræ Religioni, solatio & vo-
 luptati esse debet. Contra verò nihil est cer-
 tius, quàm id genus charitatis, quod nostri
 erga infirmos & moribundos exhibent, supra
 modum displicere exosumque esse dæmo-
 nibus, quandoquidem non semel, sed sæpius
 impedire omnibus viribus conati sint no-
 strorum ad eiusmodi exercitia euocationem,
 nec non vilem nostram Religionem reddere,
 & quodcumque possent malum ei importare.
 Quod exemplis sequentibus habeo eui-
 denter commonstrare. Erat Romæ femina
 quædam in extremo vitæ articulo cum mor-
 te colluctans: suggerebant aliæ feminae, quæ
 in eadem domo erant, bonum fore, & ex usu
 ægrotae ad mortem properantis, duos accer-
 siri è nostris Patribus laturus animæ laboran-
 ti suppetias; tum è vicinis vna nescio quæ
 lymphatica & mota sensibus, quæ à cunctis
 nihilominus pro valde pia & Deo deuota ha-
 bebatur, in medium profiliens, *Non est, in-*
quit, non est quòd illos accersatis. Ego enim
ipsa in his rebus usu valeo, cum toties & toties
 alias

alias fecerim. Cui acquiescentibus parentibus, illa statim, siue, vt melius dicam, diabolus in illa reficiendæ moribundæ causam prætexens, tot buccas panis Hispanici in os intrusit, vt non valens misera eas deglutire, miserrimè in omnium præsentia interierit præfoeata atque strangulata, domesticis serò intelligentibus commissam fuisse ouem lupo. Agitedum, quot similia eius charitatis seu homicidij potius facinora deuotam illam lymphaticam patrasse oportuit, quæ se id sæpius factitasse iactauerat? Primis diebus, quibus Bononiæ iaciebantur fundamenta Religionis, bini è nostris templum Cathedrale ingressi, offenderunt inibi hominem adiurari lymphaticum, qui ad primum statim eorum aspectum stans multum admirabundus, *Ecqui sunt, inquit, isti Patres crucem gestantes in pectore?* Respondit Exorcista, duos esse Religiosos nouæ Religionis Bononiam nuper appulsæ, cuius institutum esset infirmis opitulari, & moribundos in supremo vitæ exitu adiuuare. Tum dæmon præ se ferens illos se flocci facere, atque habere ludibrio, *Cui bono, inquit. isti tales? Et quid ista Religio queat in mundo facere? Nam ubi quispiam ad mortis metam venerit, aut bonus fuit in vita sua, aut malus: si bonus, non opus illis habet, cum dicat sanctus Augustinus: Non potest*

potest malè mori, qui rectè vixerit (allegabat
 deinde, multas alias Sanctorum sententias in
 sui argumenti confirmationem) *sin autem è
 contrario malè vixerit, & in tali statu ad ex-
 tremum venerit, neque sic ab his iuuari poterit,
 cum scriptum sit, Vbi te inuenero, ibi te indi-
 cabo.* In quam rem præterea & aliis uteba-
 tur sententiis: vnde efficere nitebatur, hanc
 Religionem minimè mundo esse neces-
 sariam. Verumtamen peritus Exorcista
 cum optimè eius fallaces dolos intellige-
 ret, solis Prophetæ Ezechielis verbis vltus
 eum conuicit: Nam *impietas*, inquit, *impy
 non nocebit ei, in quacumque die conuersus
 fuerit ab impietate sua.* Et illis aliis: *Nolo mor-
 tem morientis, dicit Dominus, reuertimini &
 viuite.* Exemplum quoque produxit bo-
 ni latronis, qui extremâ vitæ horâ peccato-
 rum pœnitens salutem consecutus sit. Quo
 audito se torquens diabolus, & profundissi-
 mum emittens suspirium inclamauit voce
 altissima, *Quàm hoc est verum! quàm hoc est
 verum!* & cum tali Catholica confessione
 obmutuit, nec ampliùs deinceps locutus est.
 Alius quidam à malo spiritu similiter occu-
 patus, ex graui infirmitate in Nosocomio san-
 cti Spiritus Romæ decumbebat: ad quem
 se applicans vnus è nostris, interrogauit, num
 esset peccata confessus; & ecce in linguam

mox

mox insiliens diabolus respondet, nec confes-
 sionem esse, nec velle se ut confiteretur, hoc
 agens scilicet, ut absque poenitentia moreretur,
 & mortuus impoenitens aeternis poenis addi-
 ceretur: tum noster indignatus, *Maledicte*
spiritus, inquit, *spero in Deo te victorem non*
fore; vado enim iam iam accersitum Confessa-
rium. Et ille, *Caue*, inquit, *vadas, poenitebit*
enim te. Egressus tamen noster ut Sacerdo-
 tem accerseret, vix decem passus fecerat,
 cum sensit sibi tam horrendum fustis ictum
 cruribus infligi, ut restiterit immotus tam-
 quam mortuus; sed inuocato sanctissimo
 Iesu nomine, postquam aliquantisper sic
 fuisset compeditus, coepit se non nihil moue-
 re, atque iter inceptum, ut potuit, proseguere,
 & accersere Confessarium. Quibus simul de-
 inde ad infirmum profectis, diaboli eum
 concutientes, ac maiorem in modum tor-
 quentes, illi nostro Fratri dixerunt: *Benè ha-*
bet, benè habet, tu nos excepisti, & nos te exce-
pimus. Possem & alia in idem propositum
 exempla recensere: sed ex his paucis sat cla-
 re cognosci licet, quam malè hoc diabolus
 habeat, quòd nostri hoc infirmos adiuuan-
 di velut angelico fungantur ministerio.

CA-